

Historie světa

Historie se tradičně dělí do tří velkých epoch, Věku Mýtů, Věku Legend a Věku Metropolí. Tato periodizace, jak ji učí mistři v Síních Moudrosti, nabízí rámec, podle něhož lze nahlížet na události minulosti a sledovat postupný vývoj lidské společnosti.

Objevení bohů, počátky říší a staleté konflikty jsou pouze střípky, ze kterých se skládá mozaika minulosti. Většinu těchto informací nemůžeme nezpochybnitelně ověřit, učenci a kronikáři proto doporučují nespoléhat se jen na záznamy mistrů a tradiční prameny.

Je třeba číst mezi řádky, pouze tak lze získat ucelený obraz minulosti a vyvodit z ní poučení pro přítomnost i budoucnost.

Věk Mýtů

Chrámy na březích moře písku v Keshare jsou skvostné. Úplně rozumím, proč se sem tolik lidí vydávalo při Menagerijských poutích. Jsou zde nádherné fresky vykreslující mýty o stvoření, setkání původních lidí s Prvními, putování lidí na Chyreusu a Targat, setkání s bohy a válku s Prvními. Vše to je tak nádherně vykresleno na těch zdech, skutečné umění. Vůbec se mi nechce vracet domů, Amerynth bývá v této roční době tak vlhký a chladný. Ne jako tady, vše krásně suché a slunečné. Průvodce mi ukázal část chrámu, která zblízka vypadala, jako by ji poškrábal medvěd nebo obrovská kočka. Když jsem ustoupila a mohla vidět celou tu stěnu, spatřila jsem v těch rýhách nádherný vzor. Slunce, hory, stromy a krajinu, jež připomínala východní svahy Valér. Průvodce tvrdil, že tuto část chrámu vyzdobili První, nad čímž se ještě nyní musím pousmát. Je to sice nesmysl, ale dodává to tomu místu kouzlo a tajemství.

Issabela Aslaugdotir von Halder, 12-III-1336 V.M.

Mistři z Parnasských Síní moudrosti praví, že od počátku věků byl svět zaplněn. Moře i souše byly kypěly životem od hlubin oceánů až po vrcholky hor, všude bylo možné najít živého tvora. Nebyl ale nikdo, kdo by tu krásu obdivoval a těšil se z ní. Není jasné, jak dlouho trvalo toto období, ale jednoho dne svět získal své obdivovatele. Z hlubin země vystoupili duatem, první uvědomělá stvoření světa. První byli dokonalé děti země i všech dalších elementů, moudří, mocní a nesmrtelní. Vystoupili na povrch kontinentu nyní známého jako Chyreusa. Nestavěli budovy ani neměnili krajinu, žili pouze z toho, co jim svět dal. A když nenašli, co potřebovali, přesunuli se dál. Putování některé z duatem zavedlo na jih, kde za mořem chaluh objevili kontinent dnes známý jako Aelarin. I tam ještě dlouhou dobu kráčeli sami, obdivovali krásu světa a hloubali nad jeho původem a svou úlohou na jeho povrchu. Pozorovali, přemýšleli a putovali bez obav, vždyť každý z duatem se výškou i mohutností snadno vyrovnal polárnímu medvědu a jejich schopnost přirozeně vládnout všem pěti elementům z nich dělala vskutku jedinečné bytosti dávného světa. Vše se ale změnilo,

když První v hlubinách Aelorinského lesa objevili další uvědomělé tvory. Náhle už duatem nebyli sami.

Lidé byli oproti Prvním malí, slabí a vydaní napospas elementům a predátorům. Museli ničit a přetvářet, aby přežili a zajistili si bezpečí. Prvním se lidé zželelo a vzali je pod svá křídla. Pod ochranou duatem se lidé začali učit způsobům svých ochránců. První jim ukazovali, jak správně žít a kráčet světem. Chtěli lidem pomoci od závislosti na výrobcích a ničení, chtěli jim poskytnout svobodu a možnost žít jako dítě světa a jeho elementů. A mnozí lidé se snažili, napodobovali První ve všem co bylo možné i nemožné. Někteří lidé se dokonce chtěli vydat do prapůvodní domoviny duatem na Chyreusu a První jim rádi vyhověli. Nepřevezli je tak jako sebe, na ledových krách. Místo toho využili mořské chalupy a vodní proudy k přenesení části lidí z Aelorinu na Chyreusu. Přestože ne všichni lidé pouť přes Zelené moře přežili, bylo jich dost na to, aby se rozšířili po novém kontinentu a První s nimi mohli sdílet krásu svého prvního domova.

Duatem, kteří zůstali na Chyreuse a neodcestovali na Aelorin, se toto přesouvání nelíbilo. Bylo to na ně až moc upravování přirozeného řádu věcí. Pokud se lidé nemohli sami přesunout přirozeným způsobem, měli by zůstat tam, kam patří. A nespokojení začínali být i někteří lidé. Chyreusa byla temnější a chladnější a i když se lidé snažili a jejich počty rostly, stále někteří propadali závislosti na výrobcích a nástrojích. Oblečení, zbraně pro lov, pomůcky k vaření, vše co duatem nepotřebovali. Část lidí už nemohla snést tu nekonečnou honbu za nedosažitelným cílem schopností Prvních. Vydali se do neobydlených oblastí Chyreusy, opět začali používat dar svých předků z aelorinských lesů, tvořili a objevovali, měnili a upravovali. Museli se vyhýbat území, kde se pohybovali duatem, museli se vyhýbat místům, kam jim zakazovali chodit, museli skrývat své kožené výroky a nástroje z černého krystalu, když se s Prvními nebo jejich lidskými následovníky setkali. A ta setkání nebyla pěkná, hádky, křik, hřmění a řev. Jednoho dne duat jmenem Orran, jeden z těch, kteří nikdy Chyreusu neopustili, začal vyhánět lidi s jejich nástroji a zbraněmi. Orran cítil, že краса Chyreusy chřadne pod lidským dotekem. Nechtěl, aby zničili krásný kus světa a tak lidi s jejich nástroji a závislostmi vyháněl na sever. Lidé věděli, že se nemohou rovnat Prvním, a tak pokračovali dál a dál až došli k severním břehům kontinentu. Tam se před nimi otevřela krajina zmrzlých ostrůvků a plovoucích kusů ledu velkých jako hory. Lidé nemohli poručit větru, aby se vzedmul a vyzvedl je k nebesům. Nemohli poručit vodě, aby ztuhla v led a mořským proudům, aby je zavezly kam si usmyslí. Ze dřeva a kůží si tedy vytvořili lodě a plavili se přes moře vstříc svému osudu.

Obrovské kusy ledu nebyly jediné podivnosti, které na své cestě lidé pozorovali. Viděl pátky a medvědy a další podivné tvory, kteří uměli létat pod vodou. Viděli slunce, které nezapadá a noční oblohu, která hraje barvami duhy i bez přítomnosti denního světla. Někteří lidé se usadili v této krajině ledu a zázraků, ale většina pokračovala dál. Postupně se začal led měnit zpět na pevnou zem a lidská noha poprvé vkročila na Targat. Byla to bohatá země, chladnější než Chyreusa, ale prostorná a prostá duatem. Nebyla ale zcela prázdná. Mělo to být zde, kde se lidé poprvé setkali s bohy. Bohové se před lidmi nejdříve skrývali, nechávali svá těla nehmotná a pouze pozorovali. Lidé tušili, že na novém světě nejsou sami, ale nebylo možné nic prokázat. Bohové byli k lidem přitahováni, něco na nich bylo téměř neodolatelné a

když už nemohli déle, rozhodli se lidem zjevit. Přišli k nim za prvního letního slunovratu v téměř lidských podobách. Snažili se je napodobit, ale lidem bylo jasné, že před nimi stojí něco neznámého.

Bohové nabídli lidem, že výměnou za věrnost a uctívání jim dají část své moci a pomohou jim dosáhnout jejich plného potenciálu. Lidé ale nebyli hloupí, neodešli z Chyreusy a od duatem jen proto, aby si nechali rozkazovat od jiných. Nabídka bohu byla ale příliš lákavá a ti, kteří na ni přistoupili, viděli nezpochybnitelné zlepšení v životech svých i svého okolí. Lidé a bohové tedy uzavřeli úmluvu. Žádný bůh si nevyvolí jenom jednoho člověka či jednu rodinu jako příjemce vší své moci. A zároveň že lidé si nikdy nevyvolí jediného boha, kterého budou uctívat. Zdálo se, že bohové a lidé jsou pro sebe jako stvoření. Lidé tvořili a vynalézali, budovali a měnili krajinu kolem sebe. Kutali, kuli, tepali a bohové žasli nad jejich dravostí po tvoření a touze měnit a zlepšovat. Lidé na Targatu vybudovali první pevnosti, první chrámy a loděnice, první cesty a první přístavy. Nezapomněli ale odkud pochází a věděli že jejich bratři a sestry stále žijí na Chyreuse a jsou trestáni za svoji tvořivou přirozenost. Targatští tedy vybudovali velkou flotilu a vydali se zpět. Šest největších klanů výpravy se pojmenovali jako Frelsun, šířitelé spravedlnosti a svobody. Chtěli osvobodit své sourozence na Chyreuse, ukázat tamním lidem, a možná i ochotným duatem, co vše lze vytvořit a jakých zázraků jsou lidé schopni.

Flotila připlula k západním břehům Chyreusy v posledních letech Věku mýtů. Společně s lidmi připluli i někteří bozi Targatu a tedy i jejich zázraky a dary. Lidé na Chyreuse, ti kteří zde tehdy zůstali a podřídili se vůli duatem, považovali své bratry a sestry z Targatu za zpychlé, závislé a slabé. První však tušili, že střet s nově příchozími je nevyhnutelný, pokud nebudou stanovena jasná pravidla soužití. A lidé věděli, že tentokrát je nikdo jen tak nevyžene, neboť nebudou duatem čelit sami. První přenechali lidem a bohům západní břehy a sever Chyreusy, ale zapověděli jim dvě věci. První z nich bylo šířit se do dalších částí kontinentu. Za hranici duatem stanovili řeku Larapinta a pohoří severně od ní. Lidé tuto oblast pojmenovali Frelsun, později Frelsonie. Druhou zapovězenou věcí bylo užívání černého krystalu, jeho těžba nebo úprava do výrobků. Lidé se ale nehodlali spokojit s pravidly duatem, ne na území Frelsunu, osvobozených lidí. Netrvalo dlouho a Targatští postavili dva sloupy z černého krystalu. Jeden v prvním přístavním městě zvaném Tharsynai, na oslavu prvního vyloďení a příjezdu do nové domoviny. Druhý vztyčili na svých březích řeky Larapinta, jako označení nejzazší hranice území a také jako signál pro všechny duatem i lidi za řekou. Sloup měl značit místo, kde je lidská tvořivost vítána a podporována. Nebo tak to alespoň bylo zamýšleno.

Orran, ten který kdysi vyhnal závislé lidi na sever, se rozhodl se svými následovníky tuto odpudivou opovážlivost z černého krystalu potrestat. Toužil přivést kontinent zpět k přirozenému řádu věcí a ukázat, kdo vládne kontinentu. Orranovi duatem zmasakrovali stavitele kolem druhého sloupu, ale stalo se něco nečekaného. Krví potřísněný sloup se probudil k životu, aktivovala se brána do Tharsynai a část lidí tudy byla schopna utéci a varovat své druhy. Ještě téže noci byla vyhlášena válka všem duatem na Chyreuse a jako strážce nad všemi lidmi tohoto kontinentu bylo ustanoveno První impérium, říše a ochránce všech lidí. A dalšího dne ráno s východem slunce nastal nový věk.